

Tranen (31)

Vroeger kon ik het al niet droog houden bij een huwelijksdienst. Nu is dat niet veel anders. Er is echter een nieuwe dimensie bij gekomen. Eerst pinkte ik een traantje weg, omdat ik het mooi vond als een man en een vrouw zich aan elkaar verbonden. Maar nu huil ik nog steeds tranen tijdens een trouwdienst, iets wat dieper gaat dan één traan. Ik zou rivieren kunnen janken.

Vaak denk ik tijdens een trouwdienst terug aan het moment dat ik mijn ja-woord gaf aan manlief. Exact drie maanden nadat mijn moeder was overleden, trouwden we. Misschien komt het daarom wel dat het altijd wat geladen is gebleven. Tijdens mijn huwelijksdienst zaten de scheuren nog diep.

Nu is er nog een laagje bijkomen. Een laagje voor mijn oudste. Omdat hij homo is. En nooit een huwelijk zal meemaken, zoals ik dat voor hem gedroomd had inclusief een huisje-boompje-beestje-feest. En geloof me, dat heeft niet te maken met het feit dat hij met een man zal trouwen in plaats van met een vrouw. De periode van uit de kast komen is voorbij.

Maar het is omdat zijn huwelijk gepaard zal gaan met tegenstand. Met mensen die niet zullen komen. Niet vanwege Corona, maar vanwege (voor-)oordelen. En ik hoop zo dat het

mee zal vallen. Maar tijdens een trouwdienst overvalt dat gevoel me tegenwoordig vaak. Hoe zal het voor hem ooit zijn? Zullen mensen hem niet afwijzen? De realiteit leert dat dit echt zal gebeuren. Voor mezelf ben ik niet bang. Ik zal er sowieso voor hem zijn.

Hij heeft al veel eenzaamheid moeten verwerken en afwijzing. Zal deze mooie dag die er voor hem hopelijk ook komt, overschaduwd worden door afwijzing? Zal hij mogen trouwen in de kerk? Om zo Gods zegen te vragen over zijn huwelijk? Gelukkig zijn er heel veel kerken die openstaan voor homoseksuele stellen.

Ik hoop het zo. Ik hoop ook dat hij dan genoeg liefde voor de kerk heeft overgehouden en niet teleurgesteld is in kerk en mede-christenen. Ik hoop het zo. Daarom zijn trouwdiensten voor mij tegenwoordig reden tot extra slikken (zelfs al is ie digitaal) en het beste ervan hopen. En wie hem ook zal afwijzen? Wij in ieder geval niet. En ik hoop dat dat t.z.t. genoeg zal zijn.

Ik zal mijn uiterste best doen om als de dag komt blij te zijn voor mijn oudste ondanks afwijzing. Maar tranen tijdens een trouwdienst zullen er onvermijdelijk zijn, maar dat neemt niet weg, dat ik tegelijk blij met hem en de man van zijn keuze zal zijn. Omdat ik hem zo gun en ik zoveel van hem hou.

Ben je ook de moeder van een LGBT-kind? Probeer uit de kast te komen en laat je bemoedigen door mijn schrijfsels die ik eerder over uit de kast komen schreef. Het zal je

meevallen hoe de reacties zijn. Uit de kast komen is kwetsbaar, maar het lucht ook op. Maar wat de reacties ook zijn: wees altijd zijn moeder.

Annet van Ballegooijen